

Ex-alcalde de Manises (Horta), ex-president de la Diputació de València, ex-director general d'institucions penitenciàries, ex-ministre de l'Interior i ex-candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana, Antoni Asunción parla ara, com a empresari, sobre la situació política. "Com que n'he estat president, sé que les diputacions no tenen cap sentit", diu.

Com veieu el País Valencià?

—No dista gaire del context estatal—estem malament—, per bé que amb una connotació important: el govern pateix una crisi judicial molt forta, cosa que, tanmateix, no traspasa l'àmbit de les Corts. És com si el *cas Gürtel* duquera sordina, vaja. L'oposició mira d'obrir-se camí, però li costa molt: la conjuntura li és molt adversa, la imatge d'Espanya és bastant crítica.

—L'oposició a les Corts no sols no retalla distàncies, sinó que el PP sembla ampliar-ne...

—Hi ha problemes estructurals tan greus que aquestes qüestions, ara com ara, són secundàries. La gent està tan pendent del seu cas personal que li és igual la situació judicial del govern valencià. La crisi ho eclipsa tot, la inseguretat és gran... La gent no sap què li pot passar demà mateix.

—Per què es relaciona tant la crisi amb el govern estatal i tan poc amb el govern valencià?

—És ben lògic, això. El Consell té una certa autonomia en la despesa, pot incidir-hi d'alguna manera, però la política econòmica sobretot es cou a Madrid i—cada vegada més— a Europa.

—Què us sembla l'evolució del vostre partit?

—N'estic una mica al marge. Vaig ser-ne el candidat del 1999, un candidat que havia de perdre—si no, no ho haguera estat, s'hi hauria quedat qui hi havia, que era Joan Romero—; després vaig optar a la secretaria general, els meus companys no van escollir-me i jo vaig alliberar-me d'aquests compromisos, vaig apartar-me de les decisions del PSPV. No segueix el dia a dia del partit.

—No van gaire bé les coses, però.

—És clar que no. No hem augmentat

el nostre resultat. El 2007, vam quedar pràcticament igual que el 1999.

—Per què el PSPV-PSOE es mou entre el 34% i el 36% del vots?

—No connectem amb els ciutadans i les ciutadanes, no transmetem com cal el nostre missatge.

—La ponència-marc de l'11è congrés nacional, celebrat el 2008, propugnava canvis de volada, començant pel nom i acabant per una "avaluació" de la gestió privada de la sanitat pública. És aquest el camí que pot reconduir el partit a la victòria?

—Els socialistes hem de superar complexos. Optar pels recursos privats per gestionar béns públics no vol dir deixar de ser socialista, per exemple. Ací ningú no abdica la sanitat pública i universal, la que ha de cobrir tothom. Passa que, en ocasions, la utilització de l'empresa privada és més eficaç que la gestió pública pura i dura. Depenent del cas, cal analitzar-ho. Si volem optimitzar els recursos, hem de fer ús d'allò que en cada moment resulta més eficaç. L'ensenyament al medi rural no pot ser concertat; en sanitat, però, hi ha ofertes privades molt interessants: el *model Alzira* s'ha demostrat ben útil. Se n'ha malparlat molt i a la meua campanya electoral jo el vaig criticar—aquest era l'ideari del partit—, però cal reconèixer que ha estat eficaç.

—La ponència aprovada a la fi, però, volia "invertir la tendència del model de gestió privada de la sanitat".

—Cal fer servir recursos privats per al bé públic, parlem d'optimitzar recursos! Quan vaig ser director general d'institucions penitenciàries, vaig constituir una societat de caràcter privat anomenada Siep [Societat Estatal d'Infraestructures i Equipaments Penitenciaris], per fer les presons. Dins de les presons també vaig

"El gestor públic acostuma a ser un desastre"

FRATIS I CAMPS

Segons Asunción, Gürtel no passarà factura

privatitzar tot de serveis... Hi ha molt a fer, en aquest sentit. Avui, per fugir del dèficit, sovint es tendeix a fer concessions, que són una mena de pagament a terminis. Abans pagàvem en lletres; ara són peatges a l'ombra. A la fi tot és molt simple! Ja és hora d'introduir a la política un apartat que parles de l'eficiència de la despesa pública. Els polítics han de fixar-se objectius i complir-los. A l'administració pública, no hi pot haver tanta alegria, cal fer-hi una bona retallada. Una bona part de la despesa que implica l'administració és del tot ineficaç. Amb molts menys diners podria fer-se tot això que ara ja es fa. El ciutadà disposaria de més serveis, i ingressos i despeses no estarien tan desequilibrats. Tampoc no m'agraden les retallades lineals, però.

—Ho veieu molt clar. Si vós tinguéreu les tises a les mans...

—L'administració provincial també implica milers de milions d'euros i no té

al PP: "A la gent li és igual la situació judicial del govern valencià, la crisi ho eclipsa tot."

sentit, avui! Dupliquem despeses, però cal valor per a redreçar la situació.

—**Sembla utòpic de pensar en la desaparició de les diputacions. Vós mateix vau presidir la de València...**

—És per això que ho dic! [Riu.] Com que n'he estat president, sé que no tenen cap sentit. Hi ha duplictat d'administracions! L'estat de les autonomies ha generat un model pernicios: sempre havíem criticat el model central i ara resulta que l'hem reproduït a cada autonomia! Compte! Racionalitzem les coses. Tenim molt a fer, i potser és ara, quan baixa tant la recaptació, que hauríem de repensar-ho seriosament, traure'n la part positiva.

—**Com afectaran les mesures preses pel govern de Zapatero a fi de reduir el dèficit de l'estat?**

—Si s'han pres unes mesures tan impopulars és perquè ara succeeixen moltes coses. Cal reduir la despesa, cal ajustar el mercat laboral, cal generar

confiança... La nostra imatge exterior és prou dolenta i, en canvi, aquest país no és dolent. Transmetem una imatge pitjor que la realitat, tenim moltes possibilitats. I si els països estrangers no inverteixen a Espanya, encara estarem pitjor.

—**La reducció de la inversió alentirà la creació d'ocupació.**

—És un cercle viciós. Com si, per anar endavant, et continues comprant coses. És una visió keynesiana que cal equilibrar. Hi ha una inversió que no genera despesa corrent i pot estimular la creació d'ocupació. Has d'anar amb molt de compte, però, amb tota aquella que genera una despesa de manteniment. Si no, el dèficit et tornarà. Els polítics han d'anar unes quantes passes endavant. Per a això cobren.

—**La gent considera que el PP és més bon gestor que no el PSOE.**

—És probable que la gent tinga aquesta percepció.

—**El temps ha convertit Zapatero al pragmatisme?**

—Les decisions s'han pres amb molt de retard. No pot ser que fa quatre dies diguera que no calia fer res i fer-ho ara. Sembla que s'ha trobat molt pressionat; i en política, allò que compta és allò que sembla, encara que no siga cert. Ha de deixar clar que un sector tan fràgil com el dels pensionistes no perdrà poder adquisitiu: és sagnant que aquells que han contribuït a la caixa comuna tota la vida ara es troben amb aquesta inseguretats.

—**La relació de Zapatero amb el PSPV tampoc no és la ideal.**

—Sí és allò que sembla que és, hi ha ben poca cosa. A qui veig molt compromès és José Blanco. Espenta molt.

—**I Leire Pajín?**

—Ella fa el seu paper, és a Madrid. No trobe que tinga gaire activitat al País Valencià, a diferència de Blanco, que veig molt sovint per ací: trepitja el terreny, parla amb els empresaris... El veig molt implicat en la política del dia a dia.

—**Al PSPV-PSOE hi ha més pau interna que no hi havia?**

—Sí. Alarte i el seu equip han pacificat bastant el partit.

—**No hi haurà primàries, doncs?**

—No ho crec. L'equip actual pot configurar un projecte molt atractiu. Per exemple, l'alcalde d'Elx, Alejandro Soler, és un polític amb molt de futur.

—**No us imagineu Ximo Puig o Francesc Romeu plantant-hi cara.**

—No. Dit això, Francesc Romeu és un cap molt ben estructurat. Hi haja qui hi haja al capdavant del partit, haurà de comptar-hi; i amb Ximo Puig, també. Quan jo hi era, teníem molts conflictes, però allà hi érem tots: Lerma, Ciscar, Blasco...

—**I com veieu Compromís i Esquerra Unida? Continuaran a les Corts, més enllà del 2011?**

—No ho crec, no. Tendim al bipartidisme, al vot útil, a no perdre ni un vot.

—**Això implicaria que els socialistes hauríeu de superar en vots el PP. Parlem d'un període de més d'una dècada, per a recuperar el poder?**

—Si la gent que vota Esquerra Unida votara el PSPV, potser no. Sempre resulta millor sumar que no dividir.

—**El discurs centrat, l'acceptació de la gestió privada a l'àmbit públic, no és suggeridor per als electors d'esquerra.**

“Cal incentivar en positiu els teus treballadors, i qui no funcione, fora. No pot ser que hom aprobe una oposició i tinga la vida resolta, no pot ser que no treballes i no passe res”

—És una gran errada pensar que el gestor públic és una excel·lència; en realitat, acostuma a ser un desastre! Us ho dic jo, que he gestionat molta cosa! Com a empresa de gestió, la cosa pública és ben fràgil: continuament canvia de capçalera i no sempre hi ha les persones adients. L'àmbit públic ha de preocupar-se de professionalitzar els serveis, de fer els contractes i de mantenir-ne el control, l'alta inspecció. La funció pública ha de comprimir-se cada dia més, cal tendir a la utilització d'empreses externes amb una forta inspecció al darrere, a l'estil francès. Cal que hi haja un funcionari d'alt grau que vetlle pel compliment dels

objectius adquirits per cada empresa, una mena de jutge que decideixa que allò que es paga amb diners públics és realment optimitzat. Avui dia, la funció pública és un sistema igualitari —comunista— dins d'un altre de capitalista, no hi ha cap estímul! I jo, que no sóc humanista, crec en l'estímul i en la incentivació.

—**El pas per l'empresa privada us ha canviat molt.**

—No, però ara, que ja no tinc responsabilitats de govern, sóc més descarat a l'hora de dir la meua. Sempre he pensat això que us dic. És clar que cal avaluar la feina de cadascú! Cal incentivar qui treballa més; si no, la gent es desmotiva.

“Jo el vaig criticar en campanya, però el ‘model Alzira’ s’ha demostrat ben útil”

Un professor que mai no va a classe cobra igual que aquell que hi va cada dia. Un docent que no ha canviat el programa en trenta anys, val més que se'n vaja a casa. Cal incentivar en positiu els teus treballadors, i qui no funcione, fora. No pot ser que hom aprobe una oposició i ja tinga la vida resolta, cal que treballi com qualsevol altre. No pot ser que no treballes i no passe res.

—**Acabem. La fi d'ETA és en un camí sense retorn?**

—Això jo no ho diré mai. Ara bé, el Ministeri de l'Interior fa molt bé les coses i som en un punt molt interessant. El relleu al si d'ETA cada vegada resulta més complicat, s'hi senten moltes veus crítiques. Fa vint anys vam començar a intervenir als diversos col·lectius de suport, i és ara, que tot allò dóna fruits.

—**El govern de Zapatero insisteix que no hi haurà cap més negociació. L'única eixida serà la policíaca?**

—ETA ha d'acabar així, essent rebutjada per la gent, com els GRAPO. El problema de negociar amb ETA és que mai no saps amb qui negocies. Qui mana avui, demà l'han fotut fora en una assemblea. Aquest és el problema, allò és una casa de bojos. Volem aplicar-li la nostra racionalitat, i no podem fer-ho. Allò és un altre món. Com vols negociar amb una colla de bojos? És molt difícil.

—**Què vau pensar en veure Luis Rolán eixint de la presó?**

—Em va ser exactament igual. Ja vaig superar tot allò.

—**Electoralment, farà més mal al PSOE la crisi actual que no la corrupció dels anys 90?**

—Sí. Vivim un moment molt dur, i això passarà factura. Cal explicar les coses i que la gent ho entenga, fer veure que no és un problema només nostre. La premsa internacional tampoc no ens tracta gens bé. És injust, i la diplomàcia espanyola hi hauria de fer alguna cosa.

Victor Maceda